

disse Begjæringer tilfredsstillende, og det vil maaske heller ikke fremtidig blive det. Smidleertid kan der dog indræbe den Eventualitet, at hele Beløbet bliver oprugt af de 21 Skoleraadskredse, og saa bliver der Intet tilbage for trængende Elever fra Færøerne. Jeg vil derfor henvende mig til den høitærede Minister og til Udvalget om der ikke kunde gjøres Noget i den Anledning. Jeg antager nemlig, at det Høje hidrører fra en Forglemmelse; man har rent glemt, at Færøerne dog høre med til Kongeriget Danmark, og derfor slet ikke tænkt paa at tildele dem noget af dette Beløb. Maaske var det muligt at slaa Færøerne sammen med en af de mindre Kredse eller med en af de Kredse, som har lagt mindst Beslag paa de dem tilstaaede Beløb. Jeg skal, som sagt, kun henlede Opmærksomheden paa dette Punkt.

Ordføreren: Jeg omtalte før et Par Endringsforslag, hvorpaa den ærede Minister havde lagt særlig Vægt. Jeg vilde nu gjerne knytte nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der i Øvrigt er forhandlet angaaende det foreliggende Udsnit af Betænkningen. Med Hensyn til de Pensillinger, som Udvalget har gjort, er der jo en hel Række, som ogsaa af mig nævnte tidligere, hvorom Flertallet ikke kunde vente at finde Enighed med den ærede Minister, ligesaa lidt som der i denne Henseende har været Enighed i Udvalget selv. Disse Spørgsmaal skal jeg overfor den ærede Minister ikke gaa ind paa nu; thi jeg tror, at det ved den tidligere Forhandling er gjort klart, i hvilken Retning og i hvilken Grad Enighed og Uenighed er tilstede, og hvad de andre Spørgsmaal angaar, forekommer det mig, at der saa godt som kun er eet, jeg kunde have Anledning til at berøre; det er det, der angaar Theaterbygningen. Det har ikke været Udvalgets Mening at ville paa nogen Maade negte de vedkommende Entrepreneurer og Arkitekter den Ros, som den ærede Minister finder, at de fortjene for deres Forhold. Det har Udvalget slet ikke befattet sig med; men man har kun gennem sine Udtalelser villet hævde, dels at de og de Uregelmæssigheder ere begaaede, dels at Ministeren maatte være berettiget og efter Omstændighederne forpligtet til uden Bederlag til de Vedkommende at beholde den gamle Theaterbygning for det Tilfælde, at den nye Theaterbygning ikke skulde blive saa tidlig færdig, at den kunde bruges i det kommende Theatersaar, selv om dette udsattes noget. Efter den hele Udtalelse, den ærede Minister gav om denne Del af Sagen, skjønner jeg i Grunden ikke, at der er nogen Uoverensstemmelse i Opfattelsen i denne Henseende. Med disse Bemærkninger tror jeg at kunne forlade dette Spørgsmaal. Med Hensyn til Real-skolelærnes Stilling ser jeg heller ikke rettere, end at den ærede Minister i sin Udtalelse erkjendte,

at der er den Enighed i Opfattelsen tilstede, som jeg gik ud fra. Den ærede Minister spørger kun, hvorledes det er ham muligt at faae Keilighed til at øve nogen Indflydelse i den antydede Retning. Jeg mente, at det mulig kunde ske derved, at en Keilighed kunde foreligge, hvor Skoleplanerne for de vedkommende Byer skulde have Ministerens Sanction. Det træffer sig af og til, naar en saadan Omordning skal finde Sted, at Ministeren kan øve en saadan Indflydelse, og selvfølgelig vil den moralske Betydning af en saadan Henvendelse, som det allerede er slet, ikke være uden Virkning. Med Hensyn til Endringsforslagene skal jeg ikke komme videre ind paa f. Ex. Forslaget om de 300 og 400 Rd. til de to Ævære Pederfen og Houe. Jeg forstaar meget godt den ærede Ministers Udtalelser betragtede fra hans Synspunkt. Jeg kan kun ikke erkende, at Staten er helt ude af Forbindelse med Baisenhuset, dersom samtlige de 1,300 Rd. blive anvendte efter den Anvisning, her er er given; thi Baisenhuset vil alligevel altid blive bestaaende som en Staten tilhørende Anstalt, hvis Bestyrelse vil være undergivet Tilsyn baade gennem Regjeringen og den bevilgende Myndighed. Jeg betvivler aldeles ikke, at det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Berntsen) har Ret i den Ros, han gav Pederfen, men jeg tror at burde sige paa Udvalgets Vegne, at man ikke i mindre Grad erkjender Houes og hans Hustrus Fortjenester af den Sag, de have paataget sig at varetage. Efter Bidnesbyrd, der foreligge, er deres Gjerning i den Retning af meget anerkjendelsesværdig Betydning, men ved at man saaledes har to Mænd, der have hengivet sig til en smuk Gjerning og ere særdeles skikkelige dertil, og har troet at maatte yde dem denne Anerkjendelse, og det i en nogenlunde rigtig Grad, er man selvfølgelig ikke ubeløftet fra, hvis Fremtiden gjør det fornødent, at gjenoptage dette Spørgsmaal. Det er ikke Meningen med mine Ytringer om de 3,000 Rd. til Forhjelpe af den Konto, hvorved der sker ekstraordinære Anskaffelser til Malerisamlingen osv., at Forslaget ligefrem skulde falde bort; mine Ytringer gif kun ud paa, at jeg sølte mig opfordret til at forelægge mine Kolleger i Finantsudvalget paa ny at overveje, om ikke en Del af Beløbet maatte foreslaas bevilget til 3die Behandling, men den ærede Minister brugte Ordet „falde bort“ om Forslaget i det Høje. Det var vist den ærede Minister, der yttrede Noget om, at disse Anstalter fortjente dog en almindelig Anerkjendelse ogsaa paa Grund af den Stilling, de indtogte til Befolkningen i Almindelighed. Jeg skal bemærke, at det er utvivlsomt rigtigt, men den Opfattelse, den Stilling over for disse Anstalter, tror jeg ogsaa, at Bevillingsmyndigheden altid har anerkjendt, og den ærede Minister har faaet et, som jeg synes, ret levende Bidnesbyd derom ifjor, da han uden mindste Annueren fik til en ny Side af Sagen 13,500 Rd. paa eet Brædt, hvad den ærede Mini-